

El somni d'una premsa conservadora valencianista

“E l castellano, apartado”, resa un breu de *Las Provincias*, on apareix la fotografia d'un senyal escrit sols en valencià al carrer de Colón de València. I recorda que l'Estatut d'autonomia exigeix el bilingüisme, i reclama una retolació que no discrimine el castellà. I això la mateixa setmana que el Suprem ha imposat el castellà en les comunicacions oficials entre Catalunya i el País Valencià. Evidentment, *Las Provincias* no protesta per l'absurditat d'aquesta decisió, ni tampoc de tots els casos que hi ha al nostre país on la retolació tan sols està en castellà.

Em pregunte què persegueix aquest diari, fundat per Teodor Llorente Olivares, catalanista de pro (els reticents, llegiu el llibre de Josep Piera *El somni d'una pàtria de paraules*, un excel·lent retrat de Llorente i tota la seua època). Per tal de retenir un grapat de lectors nostàlgics de l'època de María Consuelo Reyna, segueixen conreant l'autoodi i les notícies *fake*. Abans de Donald Trump ja estigué Reyna, i en compte de tuits tenia *La gota*, on llançava els seus dards enverinats contra la classe política. En el seu moment, li vaig dedicar un estudi acadèmic, junt amb la companya Anna Mateu, titulat “Periodisme desestabilitzador”, on analitzava les seues columnes. En aquest article, publicat a *L'espill*, demostràvem com Reyna va emprar tot tipus de fal·làcies argumentatives per a produir un clima d'alarma injustificada entre els seus lectors. Com ara aquesta peça publicada al maig de 1978, on escrivia: “Un grupo de catalanes —que no Cataluña— intentan apropiarse de nuestra historia, de nuestra cultura, de nuestras obras de arte, de nuestros escritores... Eso me duele profundamente y nuestro periódico está dispuesto a ir hasta donde sea sea preciso en defensa de todo lo valenciano”.

MARTÍ DOMÍNGUEZ
@MartíDominguezR

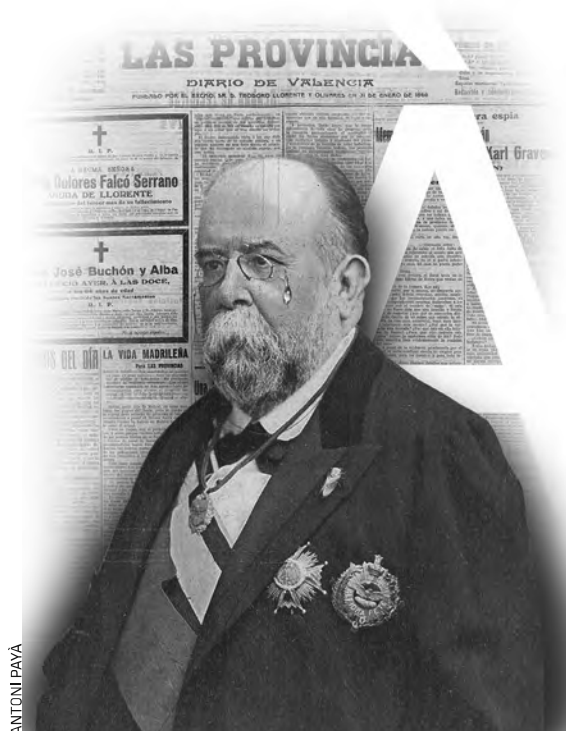
Fa anys que Reyna ha desaparegut de l'escena pública. I, tanmateix, per què no pot existir un diari conservador valencià que pugua comptar amb una línia editorial respectuosa amb la llengua dels valen-

cians? Que reconega la unitat idiomàtica i que faça el possible pel seu conreu i recuperació? Resulta desesperant com un colp i un altre aquesta capçalera, que ha comptat amb signatures tan prestigioses com les de Llorente o Vicent Andrés Estellés, s'encaparra en aquest discurs estèril i anorreador.

En molts sentits, em recorda el negacionisme del canvi climàtic, al qual també *Las Provincias* ha contribuït reiteradament, atacant els polítics que han fet campanyes ambientalistes. Ja l'any 2007, aquest diari escrivia el següent sobre Al Gore: “Rajoy estuvo valiente ayer. Aun a costa de perder votos, restó importancia a lo de Gore y su cambio climático y dijo que hay problemas mucho más importantes de los que preocuparse. De la contaminación sí, claro que sí, pero no de la pantalla pseudocientífica que expone el pesetero Gore”. I fa uns mesos, quan es va declarar l'emergència climàtica, Ju-

lián Quiros, el director actual de *Las Provincias*, va tornar a polititzar el canvi climàtic: “Mónica Oltra y Joan Ribó cabalgan sobre el dragón desatado del clima. Esa es su apuesta para que Compromís conserve la alcaldía de Valencia: la emergencia del cambio climático y su previsible devastación, como palanca ideológica para sostenerse en el poder. (...) El comunismo quiso primero salvar a los proletarios y acabó esclavizándolos. Tras ese fracaso inconcebible para los Ribó del mundo, se ha propuesto directamente salvar el planeta entero y a todos sus seres”.

Arribarà algun dia que aquest diari recupere una línia editorial centrada, basada en l'evidència científica i no en el *fake* i el disbarat sistemàtic? Seria suficient a retrobar una mica l'esperit del seu fundador Llorente. Un diari burgès i regionalista, si no hi ha més remei, però almenys digne i seriós, i no furiament antivalencià. És un somni al qual em costa renunciar.

ANTONI PAYA